

Confestim Iohannes equos et famulos ad patrem cum illis, qui secum venerant, remisit et domno Dominico⁴ abbati loci sui que conventus pedibus provolutus, ut fieret eorum monachus, devotione maxima postulavit. Qui eius nobilitate, potentia, delicatione nature reguleque austeritate inspectis omnino renuit; ut rediret ad propria dixit. Tamen, quod tantam sibi factam gratiam non postponeret, ut sanctus abbas ipsum plurimum confortavit, numquam se discedere sed firmum^t stare dixit (et) facto monstravit. Quem dompnus abbas ultra modum ut decuit honoravit et sic per cuntos fieri sibi subditos imperavit.

Andr. Strum.

§ 6f.

3. Ad patris noticiam devenit, comitativa magna illuc pergit, videre filium petit. Ad eum abbas pergit, honorifice recipit et sibi (filium) ostensurum exposito facto ut fuerat ordinarie absque dilatione promisit. Quod ut sensit vir dei, gladium, quo accinctus erat, sumit, sibi eo capillos supra aures incidit et posita super altare monaci unius cuculla, quam in claustro reperit, ipsa se devote vestivit et exposito caputio ante faciem ad sedendum ex more cum monachis, quis esset eis ignorantibus, properavit. Pater monasterium ingreditur. Ubi sit Iohannes benigne prius exquiritur, sed non invento, clamor immensus per genitorem et sequaces actollitur, et de combustione cenobii, cum non inveniatur, ob potentiam petentis secundum relata comminantium (non) dubitatur.

Andr. Strum.

§ 7.

4. Tunc Iohannes surgens capite denudato ad pedes sui patris se prosternit, suum intentum, quod intendat monacari, sibi exponit et, ut ferat pacifice, dulci eum affamine exoravit. Quem vestitum et sic tonsum ut vidit, velut mortuus super filium cecidit. Quem suis brachiis^u recepit et facie super vultum genitoris posita usque ad cingulum maxima lacrimarum copia vestimenta et faciem inextimabiliter adimplevit. Tunc per commilitones extimantes ipsum decessisse tam magnus cum fletu orribili et percussione facierum manibus clamor exprimitur, quod audiri debuerit Florentie ab astantibus iudicatur. Longa mora sic contracta in se rediit. Cum suo nato karissimo loqui cepit, qui^v adeo mirifice respondit, quod monasterio se ac sua optulit. Et benedictione paterna ipsum dimictens ad propria redire curavit. Ab-

t) firmus.

u) brachis.

v) cui.

⁴) Urkundlich nicht belegt; vgl. R. Davidsohn, Forschungen S. 54; Vita S. Ioh. Gualb. anonyma c. 1 (MGH SS 30, 2 S. 1105): *Eo tempore huic monasterio preerat abbas nomine Ubertus*. Siehe auch Anm. 5.